

der faldt fra det ærede Medlem for Kjellerup (Jensen-Knudstrup). Det glæder mig overordentlig, at man har taget den Tanke op, men jeg vil sige, at det samme Forhold gør sig ikke alene gældende paa dette specielle Skovdistrikt, men ogsaa paa flere andre Statsskovdistrikter, navnlig paa et af de allerstørste af dem, det Palsgaardske Skovdistrikt. Forholdet er, synes mig, for Tiden ret uheldigt ordnet. Den tidligere Ordning havde maaske sine Ulemper, men den var alligevel ganske sikkert til Befolkningens større Tilfredshed, og den gik ud paa, tror jeg, at de Savværksejere, der ved Akkord med Staten havde overtaget den Del af det Træ, som ikke kunde sælges ved Auktion, skulde aftage det til en bestemt Pris. Det var ganske sikkert en meget mere tiltalende Ordning end den nuværende. Denne forhøjer Priserne ganske betydeligt, og ikke alene det, men den er ogsaa en Ulempe, fordi disse Savværksejere — det kan ikke nægtes — derved have faaet Monopol paa at kunne skrue Træpriserne i Vejret til egen Fordel, en Fordel, som aldeles ikke kommer Staten til gode. Jeg vil derfor haabe, at den højtærede Landbrugsminister ikke alene vil tage denne Sag op til Overvejelse for dette enkelte Skovdistrikts Vedkommende, men ogsaa vil have sin Opmærksomhed henvendt paa, at man, naar disse Kontrakter udløbe i de enkelte Statsskovdistrikter, kan faa en Ordning, der tilfredsstiller de Krav, man synes at have ønsket at fremsætte ved dette Samraad, og som efter min Mening ere ret tiltalende, for saa vidt de gaa i den Retning, jeg her har nævnt.

Jeg skal dernæst slutte mig til, hvad det ærede Medlem for Kerteminde (Pinstrup) og det ærede Medlem, som nu havde Ordet, have udtalt med Hensyn til et Marked for dansk Kvæg i Rusland. Jeg tror, det er et Fejlgreb, vi her gøre, og jeg tror, det er en aldeles misforstaaet Opfattelse af hele Stillingen, som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) her gør sig til Talsmand for. Det vidner, synes mig, om, at han ikke har det nødvendige Kendskab for at kunne fælde en rigtig Dom om disse Forhold. Han gik ud fra, at Landmændene vilde skade Opdrættet i sin Helhed ved at sende en Vare ud, som man absolut skulde beholde til Forædling af Kvægracerne. Det vidner netop om, at det ærede Medlem slet ikke har forstaaet, hvorledes Udviklingen paa dette Omraade er foregaaet i de sidste Aar. Det forekommer mig absolut at være en Kendsgerning, at hans Opfattelse er

fuldstændig forkert. At skabe et Marked for anden og tredje Klasses Varer, synes mig ikke alene at være i Landbrugets, men i hele Landets Favør.

K. M. Klausen: Jeg skal først gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Minister angaaende Træfældningen ude i Dyrehaven. Den højtærede Minister sagde, at han af sine Forstmænd havde faaet Erklæringer om, at der ikke var sket nogen Skade ved de Udhugninger, Krigsministeren havde foretaget. Jeg maa udtale, at den højtærede Minister maa have en umaadelig Tiltro til sine Embedsmænd. Jeg tror næppe, der er andre, der mene, at saadanne Udhugninger ikke skulde gøre Skade; man har jo hugget lange Skudlinier gennem Skoven, fældet stort og smaat, ungt og gammelt, og uden Hensyn raseret det hele væk, saa der blev Plads for Kanonerne, og bagefter planter man ikke igen, hvad der jo ikke vilde gaa an, for saa vilde disse ny Træer vokse op og atter ødelægge de fri Skudlinier for Kanonerne. Naar man gør alt dette, maa den højtærede Minister rigtignok have en umaadelig Tiltro til sine Embedsmænd, naar de kunne fortælle ham saadan noget, og han saa giver det for sit. Jeg tror dog ikke, han kan faa nogen privat Skovejer med dertil. Jeg tror, at enhver privat Skovejer meget vilde frabede sig Udhugninger i sin Skov efter det System. Men det maa jo være saaledes, at den højtærede Landbrugsminister elsker Fæstningen mere end han elsker Skovene; det er først og fremmest Fæstningens Interesse, som skal varetages, saa kan det gaa med Statsskovene, som det kan. Saaledes stiller jeg mig ikke. Jeg sætter Skovene som Nummer et og siger, at skal en af de to Ting falde, Skovene eller Fæstningen, saa lad det blive Fæstningen, men lad Skovene staa i Fred.

Man kan saa godt forstaa, at det maa blive nødvendigt at hugge saadanne Skudlinier i Skovene, for naar man ser paa Forterne, Fortunfortet, Damgaardfortet og Kristiansholmsfortet, saa ere de jo byggede paa en saadan Maade, at man ikke kan begribe, at man har lagt Forterne paa de Steder, lige ud for en stor Skov, hvor man ikke kan komme til at skyde med Kanoner for alle de Træer, der staa i Vejen, men vi vide jo ogsaa, at det hørte ind i den Bahnsønske Fæstningsplan, at store Dele af Dyrehaven skulde raseres. Det lykkedes ikke for Krigsminister Bahnsøn, men det er lykkedes for forhenværende Krigsminister Madsen at faa hugget Skud-